

ДОСКОНАЛЕ НАБОЖЕНСТВО ДО МАРІЇ АБО ПОВНЕ ПОСВЯЧЕННЯ СЕБЕ ХРИСТОВІ

Categories : [Трактат про досконале Набоженство до Пресвятої Діви Марії. Людовік Марія Грінйон де Монтфорт](#)

Date : 19/05/2018

120. Оскільки уся наша досконалість полягає в наслідуванні Ісуса Христа, з'єднанні з Ним і посвяченні себе Йому, то найдосконалішим з усіх набоженств є, безперечно, те, яке нас найбільше уподібнює до Христа, найміцніше з Ним з'єднує і повністю посвячує Йому. А з усіх створінь найподібнішою до Христа Господа є Пресвята Матір. Звідси випливає, що з-посеред усіх набоженств, що посвячують душу Спасителеві нашому і з Ним єднає, є набоженство до Діви Марії, Його Святої Матері. Чим більше душа посвячена Марії, тим більше належить вона Ісусові. І тому повне посвячення себе Господу є нічим іншим, як досконалим і цілковитим відданням себе Пресвятій Діві. У цьому полягає набоженство, яке я пропагую. Адже воно, по суті, тільки досконале відновлення присяги і обітниць, складених під час Святого Хрещення.

120. Оскільки уся наша досконалість полягає в наслідуванні Ісуса Христа, з'єднанні з Ним і посвяченні себе Йому, то найдосконалішим з усіх набоженств є, безперечно, те, яке нас найбільше уподібнює до Христа, найміцніше з Ним з'єднує і повністю посвячує Йому. А з усіх створінь найподібнішою до Христа Господа є Пресвята Матір. Звідси випливає, що з-посеред усіх набоженств, що посвячують душу Спасителеві нашому і з Ним єднає, є набоженство до Діви Марії, Його Святої Матері. Чим більше душа посвячена Марії, тим більше належить вона Ісусові. І тому повне посвячення себе Господу є нічим іншим, як досконалим і цілковитим відданням себе Пресвятій Діві. У цьому полягає набоженство, яке я пропагую. Адже воно, по суті, тільки досконале відновлення присяги і обітниць, складених під час Святого Хрещення.

Не приховуючи жодної копійки, найменшої волосинки

121. Набоженство це полягає у повному відданні себе Пресвятій Діві Марії, щоб таким чином через Неї повністю належати Ісусові Христові. Слід віддати Їй наше тіло з усіма його почуттями й членами, нашу душу з усіма її пориваннями, добра зовнішні, увесь маєток, який маємо або отримуємо в майбутньому, наші духовні здобутки, усе, що в майбутньому зможемо отримати без найменших застережень, не приховуючи для себе ані копійки, ані найдрібнішої волосинки, ані найменшого доброго вчинку. Ми повинні скласти таку офіру на цілу вічність, не бажаючи ані не сподіваючись взамін за нашу посвяту і службу жодної іншої нагороди, окрім усвідомлення належності до Христа через Марію і в Ній, навіть якщо милосердна Діва не була б такою, якою є насправді, тобто: найщедрішою та найвдячнішою серед створених істот.

Вартість задоситьучинення і вартість заслуги

122. Тут треба зазначити, що у виконанні нами добрих вчинків існують два принципові моменти: задоситьучинення і заслуга, або, іншими словами, - вартість задоситьучинення і заслуги. Задоситьучинення, втілене в доброму вчинку, вкрай необхідне для нас, оскільки спокутує кару, яка належить нам за гріхи, і випрошує нові ласки. Заслуга, прихована у тому ж учинку, корисна справа, оскільки творить нам ласку і славу вічну. Отож, при такому повному жертвуванні самих себе Найсвятішій Діві, віддаємо їй цілковиту вартість задоситьучинення і заслугу всіх наших добрих вчинків.

Віддаємо їй наші заслуги, ласки і чесноти не для того, щоби ними наділяти інших, позаяк наші заслуги, ласки і чесноти такі мізерні, і тільки Христос, відкупивши нас перед Отцем, уділив нам Своїх заслуг для того, щоб Марія зберегла їх, примножила і прикрасила. Про це ще далі згадаємо. Віддаємо їй наші задоситьучинення, щоб з них уділяла іншим Свого пізнання для збагачення слави Бога.

Усе дане і освячене

123. Зі сказаного вище впливає, що через це набоженство якнайдосконаліше даємо Ісусові все, що можемо дати, навіть набагато більше, ніж через інші набоженства, в яких жертвуємо Йому тільки частинку нашого часу або добрих учинків, чи задоситьучинення й умиртвлення. Через те набоженство віддаємо і освячуємо все, навіть право розпоряджатися своїми внутрішніми здобутками і задоситьучиненнями, які примножуємо з дня на день у добрих вчинках. Такого немає у жодному монашому чині. У монастирях жертвуються Богові всілякі земські добра через обітницю убозтва, добра тіла через обітницю чистоти, вільну волю через обітницю послуху, а іноді й особисту свободу через обітницю самозречення. Проте ніхто не зрікається права розпоряджатися вартістю своїх добрих учинків, не позбавляється цілковито і до останку найвагоміших і найдорожчих цінностей: заслуг і задоситьучинень. до останку найвагоміших і найдорожчих цінностей: заслуг і задоситьучинень.

Усе належить Марії

124. Отож людина, яка таким чином добровільно посвятилася і склала жертву Христові через Марію, не може вже розпоряджатись вартістю жодного зі своїх добрих учинків. Усі перенесені терпіння, думки, слова і добрі вчинки належать Марії. Ними Вона розпоряджається згідно з волею Свого Сина, для примноження Його слави. Однак така залежність не завдає ніякої шкоди громадським обов'язкам священика, котрий зі службового або з іншого приводу повинен усе задоситьучинення та покуту, відбуту у

Службі Божій, офірувати за певну особу, позаяк ця жертва складається тільки за наказом Божим і обов'язками стану.

Кінцева наша мета

125. Отож, ми офіруємо себе одночасно Найсвятішій Діві та Ісусові Христові. Найсвятішій Діві як досконалому засобові, вибраному Христом для з'єднання з нами, а нас з собою, і Господеві нашому як кінцевій нашій меті, якому ми зобов'язані усім, як нашому Відкупителеві й Богові.

Досконале відновлення обітниць, складених при Святому Хрещенні

126. Я уже згадував, що набоженство це можна назвати досконалим відновленням обітниць, даних при Святому Хрещенні.

Кожен християнин був перед Хрещенням невільник сатани. У Св. Хрещенні ми чи то власними вустами, чи вустами хресних батьків урочисто зрікаємося сатани, його пихи і діянь та обираємо Ісуса Христа своїм Учителем як і найвищим Володарем, щоб стали Його невільниками з любові. Теж саме робимо через це набоженство: зрікаємося (в акті посвяти це чітко висловлено) сатани, гріха, самих себе і цілковито віддаємося Ісусові через руки Марії. Власне кажучи, робимо навіть більше. Адже при Св. Хрещенні промовляють за нас переважаючі чийсь уста, зазвичай, хресних батьків. Відтак віддаємось Христові опосередковано, натомість у цьому набоженстві робимо це особисто, добровільно і свідомо.

При Хрещенні не віддаємося Христові за посередництвом Марії, принаймні не так виразно. Не жертвуємо також Ісусові заслуг своїх добрих учинків. Після Св. Хрещення залишаємо повне право віддати їх кому забажаємо, або зберігати собі. Натомість через це набоженство віддаємося Господеві нашому через руки Марії і посвячуємо Йому заслугу своїх добрих вчинків.

Обітниця, складена під час Хрещення,- найбільша і найголовніша

127. Святий Тома розповідає, що під час Св. Хрещення люди обіцяють зректися сатани і його пихи. "Обітниця ця, - говорить Св. Августин, - є найбільшою й найголовнішою". Те саме стверджують каноністи. Найважливішою обітницею є та, яку ми складаємо на Святому Хрещенні. Чи кожен вірно дотримується тієї найвищої обітниці? Невже всі християни порушують клятву, дану Христові при Хрещенні? Де криються причини тотального безладу, як не в тому, що живемо, не пам'ятаючи про обітницю та зобов'язання Св. Хрещення.

128. Синод в Сенс, скликаний Луї Боннером, щоб зарадити великому розладу серед християн, оголосив, що головну причину зіпсуття сердець слід шукати в недостатній обізнаності зі зобов'язаннями, даними при Св. Хрещенні. Отож він рекомендував, як єдиний засіб, зарадити такому великому злу, усіляко заохочувати християн відновлювати хресні обітниці.

129. Катехизм Тридентського Собору, що був вірним послідовником Сенського Синоду, закликає священників настановляти вірних так, щоб ті зрозуміли, що повинні назавжди віддатися і посвятитися, немов невільники, нашому Відкупителеві та Господеві.

130. Якщо ж Синоди, Отці, ба, навіть власний досвід вказують нам на те, що найефективнішим засобом супроти мораль-130. Якщо ж Синоди, Отці, ба, навіть власний досвід вказують нам на те, що найефективнішим засобом супроти мораль-

ного падіння серед християн є постійне нагадування обітниць Хрещення і неодмінне відновлення їх, то чи не буде доречно вчинити це за допомогою набоженства і посвячення себе нашому Ісусові Христові через Його Пресвяту Матір. Оголошую, що в набоженстві цьому для посвячення себе Христові послуговуємось найдосконалішим засобом, яким є Пресвята Діва.

Практика, яка сягає давніх часів

131. Не можна тому набоженству закинути новизну або ж незначущість. Адже Собор, Отці Церкви, а також інші письменники як давні, так і сучасні говорять про це посвячення себе Христові, про те відновлення хресних обітниць, як про практику, яку вони застосовують віддавна і яку пропонують усім християнам.

Її значущість бачимо хоча б у тому, що джерело всякого безладу в душах християн, і як наслідок неминуча кара, бере початок від забуття цієї практики і байдужого ставлення до неї.

Христос і Пресвята Діва ніколи не дозволять наздогнати і перегнати Себе у вдячності

132. Не одні, можливо, закинуть, що це набоженство, в якому віддаємо Ісусові через руки Пресвятої Діви вартість усіх наших добрих учинків, молитви, умиртвлення і убогство, позбавляє нас можливості допомагати душам наших близьких, друзів або добродійців.

На те відповідаю. По-перше, важко собі уявити, щоб наші приятелі, близькі чи добродійці можуть бути скривдженими через те, що ми посвячувались і офірувались беззастережно служінню Ісусові Христові та Матері Його, Найсвятішій Діві. Таке припущення ображало б всемогутність і доброту Ісуса та Марії, які без вагань не пропустять жодної нагоди допомогти нашим близьким, приятелям і добродійцям чи то завдяки нашим мізерним духовним здобуткам, чи якимсь іншим чином.

По-друге, це набоженство становить щонайменше для нас перешкоду в молитві за ближніх як живих, так і померлих, адже будь-яка оцінка наших добрих вчинків залежить від волі Пресвятої Марії. Радше, навпаки, воно спонукає нас до ще довірливішої молитви. Приміром, багата особа, яка б віддала все своє майно якомусь великому князю, бажаючи його прославити, з набагато більшою довірою просила б його про милостиню до котрогось із своїх приятелів. Ба, навіть зробила приємність тому князю, даючи йому можливість виявити вдячність до особи, яка позбулась усього, аби лише його збагатити, особи, яка зубожіла, аби його вшанувати. Те саме можна розповісти про Ісуса Христа і Пресвяту Марію. Вони ніколи не дозволять наздогнати і перегнати Себе у вдячності. По-друге, це набоженство становить щонайменше для нас перешкоду в молитві за ближніх як живих, так і померлих, адже будь-яка оцінка наших добрих вчинків залежить від волі Пресвятої Марії. Радше, навпаки, воно спонукає нас до ще довірливішої молитви. Приміром, багата особа, яка б віддала все своє майно якомусь великому князю, бажаючи його прославити, з набагато більшою довірою просила б його про милостиню до котрогось із своїх приятелів. Ба, навіть зробила приємність тому князю, даючи йому можливість виявити вдячність до особи, яка позбулась усього, аби лише його збагатити, особи, яка зубожіла, аби його вшанувати. Те саме можна розповісти про Ісуса Христа і Пресвяту Марію. Вони ніколи не дозволять наздогнати і перегнати Себе у вдячності.

Та ні ж бо!

133. Хтось, може, скаже: якщо я віддам Пресвятій Діві усю заслугу моїх учинків, щоб Вона з неї уділяла, кому захоче, то, напевно, чекають мене тривалі муки чистилища. Закид цей, породжений власною любов'ю і від незнання щедрості Бога та Пресвятої Диви, безпідставний. Душа, ревна і чесна, більше віддана справам Божим, ніж власним, яка віддає Богові усе беззастережно так, що нічого уже більше дати не може, душа, спрагла слави і володарювання Христа через Його Пресвяту Матір, яка цілковито посвячується, щоб здобути Бога, невже ця душа, щира і розсудлива, буде суворіше в потойбічному світі покарана за те, що вона щедріша і безкорисливіша за інших? Та ні ж бо! Саме з такою душею — як це незабаром побачимо - Господь і Його Пресвята Матір виявляються найщедрішими як на цьому, так і в потойбічному світі.

134. Тепер розглянемо коротко усі причини, які роблять це набоженство гідним розповсюдження, а також предивні результати, яке воно вершить у вірних душах, та практики, на яких воно ґрунтується.

[Трактат про досконале Набоженство до Пресвятої Диви Марії. Людовік Марія Гріньйон де Монтфорт](#)